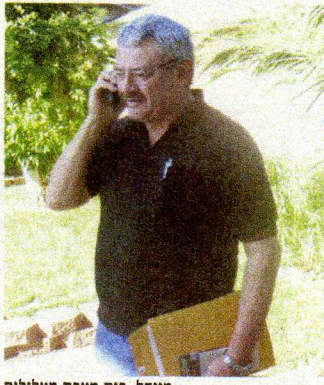

הסולן קוראהשי וחליל השקוהאצי. צילולו דומה לשופר

מינדל. בנה מצבה מצלילים

מוסיקה חדשה סיון שדמון אגדה יפנית

גיהארה, שנתקלו בפליטים יהודים במקרה, התאמצו והתעקשו, ובשנות המלחמה הצליחו לקבל הסכמה ממשרד החוץ היפני לספק ליהודים וי וות ליפן, ובכך הציל כ-6,000 יהודים מקובנו. כידוע, היו היפנים בני ברית של הנאצים, אבל יהודים היו בטוחים ביפן, והסיפור המרתק של הצלת אלפי היהודים הללו לא לגמרי מוסבר, אף על פי שניטו להבין איך ולמה כל זה קרה, ובין היתר איך נתן טאלין אישור מיוחד להעביר את אלפי היהודים ברכבת הטרנזיט סיבירית, ואז במעבורת, לחוף המכתשים היפני.

חג המוזיקה, שיוזם משרד התרבות המתנהל בו זמנית בכמה מוקדים בארץ ומנוהל על ידי מיכאל וולפה משדה זוקר, ייתן הזדמנות למוזיקאי ולהיסטוריון, מאיר מינדל הוותיק והטוב מנגבה, להציג מחדש את יצירתו "סוגיהארה", שנכתבה כמחווה לקונסול היפני, חסיד אומות העולם. רק במהלך העבודה הסתבר, שהקשר האישי חזק משחשב בתחילה

מינדל, היום בן 61, לחם כקצין חי"ד בשתי מלחמות, ומעיד על עצמו כי הוא אדם קשות, מצא את עצמו מתרגע עד בכי, ומספר שאף נעל את דלת המשרד כדי שלא ייתפס בקלקלתו. "החלטתי מיד להלחין פנטזיה לכלי יפני, לכלי הקשה יפניים ולתזמורת, וכך לבנות אנדרטה מצלילים לזכרו של הצדיק", הוא אומר. באותה עת יצר דודון סולומון, מנצח התזמורת הקאמריית הקיבוצית, קשר עם מינדל, במטרה להשיג את אפרו של הצדיק.

הם נפגשו ודגו ברעיון של יצירה להלחיל במב"ק בוק היפני, השקוהאצי, "היחודי שיש לו קול של שופר", לפי מינדל. הרעיון היה לשלב את אוסף כלי הקשה של מיכה ברעם - צייד ומוזיקאי מקיבוץ דברת - שיחד עם סולן החליל יתמודד (ולא מיקרופונים) ו"יילחם", כפי שמינדל מכיר ביד זאת, נגד התזמורת המערבית. סולומון החליט להזמין את היצירה, והיא אכן נכתבה ונגינה על ידי התזמורת לפני כ-12 שנה.

אבל במהלך הכתיבה התגלה למינדל עוד פרט מצמרר. אביו, כך התברר לו, עמד בתור לקבלת וויה יפנית, אבל לא הצליח להשיגה. "אבי הביט בתצלום בעיתון, ואירי שתיקה ארוכה אמר 'אני הייתי כאן, בתור הוה'", מספר מינדל. "אמרת לי, 'אנחנו מכירים כבר 55 שנה ולא סיפרת לי על כך'". אביו אמר בתגובה, ש"יש מגירות בחיי שאינני פותח, אבל אם כבר הגעת לסיפור בכוחות עצמך, אספר לך אותו".

מאיר מינדל, נגבה, זוכר את התאריך שבו פתח את עיתון "הארץ", ועיניו נפללו על רשימת תו של גיל חובב, "שינרלר של יפן". זה היה ב-8 בפברואר, 1995, והרשימה סיפרה על הקונסול היפני צ'ונה סוגיהארה, שב-1940 החליט על דעת עצמו להוציא וויה ליפן לאלפי יהודים מקובנו, ובכך הצילם ממוות. הכתבה, אותה מינדל, הייתה הטיגריד לבניית "מצבה מצלילים" לזכר אותו חסיד אומות הער, לב, היחודי ממוצא אסייתי שוכה לתואר.

באותה שנה (1995) זכה מינדל בפרס ראש הממשלה, על יצירה לפסנתר שכתב, "גרזוטי קה", שאורכה 90 שניות. הפרס כלל משכורת לשנה, וכך ניתנה למינדל האפשרות לשבות מעבודתו למשך שנה ולהתרכז ביצירה. מינדל, שעבר אז, כמו היום, במוזיאון הפתוח בקיבוץ, נתקל בתכנה של גיל חובב בה סופר על כנס של יפנז'י שואה מליטא ומפולין שפגשו כנס פרנסיסקו, כדי לחלוק כבוד ליוקיקו סוגיהארה - אלמנתו של הקונסול צ'ונה סוגיהארה. הזוג טר

וכך סיפר לו האב על חביו "עקיבא", שהת' לוו למאות היהודים שליחו את משפחת הקונסול לתחנת רכבת, לאחר שהיחסים סגרו את הקונ' סוליה; על החותמות ועל הגיירות הרשמיות, שרק הקונסול בדרכו לרכבת, כדי שיעוד ועוד יהודים יינצלו, ועל העבודה, שהכישלון שלו עז' מו לקבל וויה אילץ אותו לברוח דרך ברית המועצות, כמו יהודים רבים אחרים. השלב הבא בכתיבת היצירה היה בקיבוץ דבר' רת, אצל מיכה ברעם. "מיכה הוא מוזיקאי רגיש כמו מיתר", אומר מינדל, "והכימיה בינינו היי' תה מיידית. סיפרת לי על הריאלוגו הבלתי אפשרי שאני מבקש ליצור ביצירתו - הציליל הקך סום והרואב של החליל היפני, שעטוף בצלילי הקשה של כלים מן המזרח הרחוק. יחד בחרנו כלים, גוונים, שילובים ונגינות אקוסטיות. כע' כור שבועות אחרים שוב באתי מנגבה לדבר'ת, כדי לבחון את ההנבטה של זרעי הרעיונות הקומפוזיטוריים, שנודעו בביקורי הראשון". אודי שחסיים שלב הכתיבה, חובא לארץ סולן היצירה, ושיאו קוראהשי, התארח בלינה הכפרית בנגבה, ולמד את היצירה. מינדל מספר שציליל הוד' ליל היפני, שקוהאצי, הילך עליו קסמים.

ואיך קרה שהחליטו לנגן את היצירה מחדש? "מיכאל וולפה, המנהל המוזיקלי של 'חג המר'

הקונסול סוגיהארה. הציל אלמים

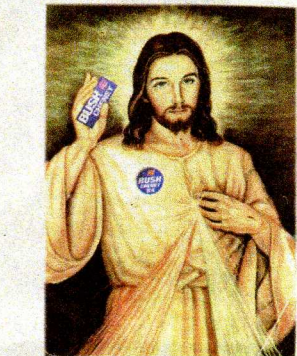
זיקה", שעבד איתו בהודמוניות שונות קודמות, התקשר וביקש לבצע שוב את היצירה. במסגרת חג המוזיקה הקרוב, הפסטיבל ייערך בארבע ערים בארץ, בתאריכים 22-25 בספטמבר. הפעם תנגן היצירה של מינדל באשקלון על ידי תזמורת שארד, בניצוחו של מרק וולך, ולכבוד זה הגיע קוראהשי שוב לארץ.

עזרא דלומי

סיוור במפעל הוא סיוור בארץ האגדות. אירוע הפרות שעל הקירות וסרטוני התצוגה שופעים תור' מור ושוש' לב. את שאגרות לחוד ומציאות לחוד. המרדיר מוביל את הקבוצה ומרצה על נפלאות המפעל, אך בין עמדה לעמדה, בשיחה נלהשת עמי, הוא מקונן על העתיד. "זאת הייתה השתל' טוט עוונת", הוא אומר בכעס, "נאבד את כל הטי' בות שהיו לנו". כעבור שנייה הוא שוב מול הקהל, מסביר בחיוך על נפלאות חמשת השעמים החד' שים. מטיים וחודר הלילה לרטון כאונוני. ורומנט היא מדינה קטנה ומשונה. על "זול-מרט" הענקית היא אוסרת להיכנס לטשה, מתוך רצון בריא להגן על העסקים הקטנים; או למה שהמדי' נה לא תרכוש חלק מבו אנד גרים, המקיים כל כך הרבה עסקים קטנים, ותמצע את הסגרתו לתאגיד' חיצוניו" השתענ'ת, נבעת אחר ממוארחי, אכילו אמרת' דבר חטא, "לממשלה אסור בכוש אופן להיכנס לעסקים..." טוב, או שייטגרו...

בעוד בישראל מתפתחת תופעה המכונה "הפרשת הכושר" - כל משפחה של חלל מבקשת להנציח בבקסט ובמצבה משלה - בבית העלמין הצבאי בארלינגטון כל ממצבות אחידות, פשו' טות, ללא הבדל דרגה ומעמד. מאז 1947 אין חריגה מן הנהול הזה, לבר מקברה של משפחת קנדי, שהוא קצת מעל האחרים. רק קצת. למע' לה 300- אלף מצבות - רבות מהן ממלחמות מיתרות - כולן הוות ונגנעות, מסודרות בקווים ישרים ומדויקים. אכן לבנה קטנה ועליה כיתוב מינימלי סטנדרטי. הפשטות והאחידות, מעניי'ת מוכרות למקום. מכות ברגש הרבה יותר מאשר המצבות המפורשות, הנחוגות לאחרונה בארץ.

ישו בשביל בוש. ינוס קויזיסו

נמוכים בין מנהלים לעובדים: בקשרים ארוכי טור' ות עם יצרנים קטנים 'ירוקים', ברכישת חומרי גלם ממפעלים המעסיקים בעלי מוגבלויות; בהשתתפות העובדים כרווחים; בהפרשת אחוז קבוע מן הרווח למטרות חברתיות ועוד. חלק מזה דעה במשך השנים, אבל לא נמחה. אלא שבקרב זה עומד, כנראה, להסתיים.

הצמיחה הפנטסטית של המפעל בשנותיו הרא' שונות הצריכה הפקת מניות לגיוס כספים לה' שקעה; את המניות הללו ליקט התאגיד הנכ' וינליבר האירופי, עד שבשנת 2000 קנה את ר' כן, יש אומרים בכרבתו של ג'רי. לבן, השותף, זה' עלה בהתקף לב. בהסכם בין וינליבר לבין כן אנד ג'ריס נקבע, שעד 2010 ימשיך המפעל ל' עול כמתווה הקהילתי המסודרת שלו, ואז יהפוך וינליבר לסולן יחיד.

סילות. מניפולציות יש גם כרתות אחרות, ההב' דה לא בעומק הביונס. וכאן הוא עמוק רוב. וא' תם, אל תגידו שזה ביונס, כי זה Jesus of In the name

ועוד מוזרות אחת: "המפגנים" בתוצות וושי' נגטון. מעת לעת יש כאן הפגנה בנושא כלשהו. המפגנים - קבוצה לא גרולה - מתופפים על מכל הבא ליד - רדיום, ארגונים, פחים - צועקים רועשים, רוקעים, נושאים כרות ומושכים תשר' מת לב. מתברר שאלה "מפגנים מקצועיים". הם כלל לא "בעלי העניין". הם נשכרים (באמצעות אמרגן) על ידי מוסד זה או אחר, הרואה למאות או לתמוך בעניין כלשהו, בלי לשלוח את אנשיו "לחות". המפגנים השכירים - לרוב אנשים קשי' יום - יעשו לו את העבודה. הם 'מתו נגד בעלי הכתים, הם יפגינו בעד בעלי הכתים; יצעקו בש' ביל השמאל, ישירו בשביל הימין; הם בעד הנגד ונגד הבעד, הם בשביל מי שישלם. האיריאולר' גיה היא שאין איריאולוגיה.

ב"מדינת רומנוט יש רק דבר אחד שהוא חשוב יותר מבית המושל", אמרה היל'שית שהובילה אותו לסיוור בבניין העתיק בבירה מונטפלייה. היא התכוונה למפעל הלוורית בן אנד ג'ריס, הנמצא לא רחוק מכאן. כבר סופר לא פעם סי' פורם של שני ילדי הפרחים, בן כהן וג'רי גריני' פילד - הלמדורים לא כל כך מוצלחים - שהתחילו בהתפתקת גלידה קטנה שהפכה למעצמה. חזון המפעל - הממצה השקפה מתקדמת של עסקים למען הקהילה (לא כחישי ציבור) - תלוי על קר' רות כל גלידרייה ברומנוט. ראשיתו בפעמי שסך

פחנינציאלי נאמריקה ישו והעסקים

אלפים מנופפים כידים, צוצמים עיניים, מר' חים דמעה, לחלקם עולים זה אחר זה לבמה כדי לשכר "שפתאום הכאב עבר", או "חוש השמיעה חור", או "היאיה השתפרה". הקהל מגיב בהת' להבות. ישו עשה להם את זה. אולי משום שאני צופה מעת לעת בשירורי דרושת הממסגרים בעולם המוסלמי, נרבקתי כאן לערוץ המטיים האנגליטיים. ויש הרבה כא' לה. צדיק לראות כדי להאמין. כל ערוץ וכוכב הבית שלו. בעיקר נרבקתי לשירורי המטפה הר' שירים מאולם ענקי בן כמה אלפי מושבים בלוס אנג'לס, המסודרים גם באתר godtv.com. בעצם, זהו מופע וקו אוונג'ליסטי. המטיף, המ' קועקע מכף רגל ועד ראש, הוא - הכיכר לא - אדם שחותרדרר לסמים וניצל, בעות ישו כמובו. הוא מטיף אמן, מרקלם במחירות ובמיומנות את המטסט, קורא ברצף, בעל פה, ללא טעות, את כל סוגי המהלות שהן יירפאו ולהפיל עם ההלקה In the name) את מתואם האלפיל עם ההלקה המלווה בשירה כנסייתית. זהו שוא שיכול למ' כר. אלפים מנופפים כידים, צוצמים עיניים, מר' חים מעיע ועולים זה אחר זה לבמה, כדי לשכר "שפתאום הכאב עבר", או "חוש השמיעה חור", או "היאיה השתפרה", והכול מריעים (Jesus of In the name) צוהלים ומתרגשים. המטיף מג' ביד את הקצב ואת הטון של הבורו, ועמו הלה (שירה נהדרת). הוא מנסה את חלל האולם בזמרת שליש.

אזי מפגש אלמני בין התחבוס, שעושה ביונס והור מעסקי האמונה, לבסיליטו, שמוכנה לשלם על זה. התחבוס לא צומח תלם ככה, הוא יוקו לכ'